

ÖZELLEŞTİRME, TÜRKİYE'YE VE ATATÜRK'E SALDIRIDIR

Aydınlık Dergisi, 5 Haziran 2005

Yıldırım Koç

TÜRK-İŞ, HAK-İŞ, DİSK, KESK, TMMOB, TTB ve KİGEM 26-27 Mayıs 2005 tarihlerinde Ankara'da "Türkiye'de Özelleştirme Gerçeği Sempozyumu"nu gerçekleştirdi. Bu başarılı toplantının arkasından bir de bildirge yayımlandı.

Bildirgeyi okuyunca kendime iki soruyu tekrar sordum.

Türkiye'de özelleştirme uygulamalarını dayatan emperyalist güçlerin bu yolla varmayı amaçladıkları en önemli hedef, yalnızca işçi atmak, ücretleri düşürmek, Türkiye'nin kamu mallarını yağmalamak, piyasalarımıza hakim olmak mı?

Gelişmiş kapitalist ülkelerdeki özelleştirmelerin amacıyla Türkiye'deki özelleştirmelerin amacı aynı mı?

Bildiride şöyle deniyor: "Özelleştirme, küresel kapitalizmin, ürettiği krizini aşmak amacıyla, özellikle 1980'li yıllardan sonra mal, hizmet ve sermayenin küresel ölçekte sınırsız dolaşımını sağlamak için liberal reformlar adı altında dünya ölçeğinde dayattığı, ekonomik, toplumsal, siyasal ve ideolojik boyutları olan küresel politika araçlarından birisidir."

Bildiride çok doğru bir tespit yapılarak, kamu yönetimi reformu ile özelleştirme arasındaki bağlantı da kuruluyor.

Tarihsel süreçleri belirleyen güç, son analizde, ekonomik ilişkilerdir. Ancak bazen, daha büyük ekonomik hedeflerin birer aracı olan siyasal adımlar, kısa ve dar ekonomik çıkarlardan öne çıkabilir. Özelleştirmede de sanki böyle bir durum söz konusu.

Yukarıda dile getirdiğim iki soru birbiriyle bağlantılı. Gelişmiş kapitalist ülkelerdeki özelleştirmenin temel hedefi ekonomik ve sosyaldır. Türkiye'deki özelleştirmenin tabii ki işçi çıkarma, ücretleri düşürme, sendikasılaştırma, kamu malını yağmalama, sermayenin piyasa üzerindeki hakimiyetini daha da pekiştirme gibi amaçları vardır. Ancak, asıl amaç, Türkiye'nin parçalanması, Atatürk'ten intikam alınmasıdır. Özelleştirme saldırısının asıl hedefi, Türkiye ve Atatürk'tür.

Tarıma katkıda bulunan kamu kuruluşlarının özelleştirilmesiyle tarım çökertildiğinde ve halk yoksullaştırıldığında, ulusla devlet arasındaki bağlar koparılmaktadır. Sağlık ve eğitim özelleştirildiğinde, ortaya çıkan boşluğu dinsel ve etnik kimliği öne çıkaran yapılar doldurmaktadır. Kamu yönetimi reformunun idari düzeyde hedeflediği eyalet sisteminin toplumsal ve kültürel altyapısı eğitim ve sağlık özelleştirmeleriyle tamamlanacaktır.

Ayrıca, Atatürk'ün millileştirdiği ve devletleştirdiği kurum ve kuruluşlar, birer birer ya kapatılmakta, ya da yerli ve yabancı sermayedarların eline verilmektedir. Her özelleştirmeyle, Atatürk'ten intikam alınmaktadır.

Türkiye'de gerçekleştirilen özelleştirmenin en önemli amacı, Türkiye'nin parçalanmasıdır. Emperyalist güçler, maşaları PKK'nın terör eylemleriyle gerçekleştiremedikleri amaçlarını, özelleştirmenin de aralarında bulunduğu bir grup ekonomik, toplumsal, idari ve siyasal düzenlemeyle hayata geçirmeye çalışmaktadır. PKK'nın halkımıza sıktığı kurşunla, özelleştirilen kuruluşların ülkemizin ve ulusumuzun bütünlüğü üzerindeki etkisi aynıdır.

Örgütlerin ortak bildirgesinde ayrıca şu değerlendirme yapılıyor: “Özelleştirmeye karşı tepkilerini ortaya koyan sendika ve meslek odaları gibi kuruluşların toplumun ikna edilmiş kesimlerini yeteri kadar yanlarına çekememesinin başlıca nedeni ise, özelleştirmeye destek veren bazı medya grupları olmuştur.”

Medya gruplarının, diğer bir deyişle, sermayenin tavrı tabii ki önemlidir. Ancak acaba özelleştirme karşıtı güçlerin propagandalarını yalnızca işçi çıkartmayla ve yağma-talan-peşkeş söylemiyle sınırlı tutmalarının yol açtığı eksikliklerin bu sonuçta bir etkisi yok mu?

Bu konuda doğru cevabı işçiler veriyorlar. TEKEL, SEKA, Seydişehir Alüminyum ve ERDEMİR işçileri, özelleştirmeye karşı çıkmada tüm stratejilerini yukarıda anlatmaya çalıştığım temele dayandırdılar. “İşyerlerimiz vatandır, vatan satılmaz,” diyorlar. Böyle dediklerinde de hem doğruyu söylüyorlar, hem de arkalarına geniş bir kitleyi alıyorlar. Tabii bu arada uluslararası sendikacılık hareketini yanlarında bulamıyorlar.